

TÚLAVÁ

S03 E02 ZHASNI

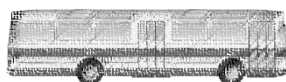
V župane zaklopala na biele dvere. Chvíľu pri nich stála a zat'ukala opäť. Naklopila ucho k dverám, počula tečúcu vodu.

„Zlatko, si v poriadku? Je ti niečo? Ostala po tebe krv v posteli.“

„Som v pohode, asi som sa len porezal,“ muž pozrel na kľúč v zámku zatiaľ čo si zmýval z rúk krv. Mal ju takmer po lakte, zafarbovala vodu do červena a odtekala do odtoku.

„Netreba ti nič?“

„Nie, všetko je v pohode,“ vydrhol posledné kvapky krvi a prezrel si ruky, žiadna stopa po rezaní, či jazve. Čisté ruky osušil uterákom a pozrel na svoju tvár v zrkadle, pod očami mal tmavé kruhy. Zovrel päste a prešiel si pohľadom po tele. Žiadna rezná rana.

Mladý chalan hľadel na okno, ktoré zakrývali plagáty s tvármi. Krútiac hlavou pozoroval jeden konkrétny, až po kým ho nestrhol a nezložil v polovici. Tupý náraz o dvere hostinca upútal jeho pozornosť, zrazu dvere buchli a z hostinca vyletel chalan v žltej mikine. Stojac s plagátom v ruke si nasadil kapucňu. Chalan v žltom vyskočil na nohy a pozrel na chlapa so zamastenou zásterou a panvicou v ruke.

„A nech ťa tu už viac nevidím fagan!“ zabuchol dvere.

„Čo tá kapuca?“ pozrel na chalana s plagátom v ruke.

„Pozri,“ podal mu skrčený papier, ktorý skončil roztvorený v rukách druhého chalana, skôr teda už chlapíka, keďže vyzeral, že je v neskorých dvadsiatych rokoch. Priložil si papier, tak aby za ním videl tvár druhého chalana.

„No Mat’o, musím uznať, že je to dobrá kresba,“ podal papier späť Martinovi, ktorý papier pokrčil.

„Srandy bokom, teraz nemôžem ísť domov,“ pozrel na stenu s plagátmi, „ako sa to sem vôbec dostalo?“

„Dobrá otázka,“ pozrel na sklo vytapetované papiermi.

„Asi taká, aké je tvoje meno?“

„To nie je dobrá otázka.“

„Nemôžem ťa navždy volať Spisovateľ,“ Martin založil ruky v bok.

„Netvár sa jak prísna učka,“ Spisovateľ na neho vyplazil jazyk, „aj tak sa to nedozvieš“

„Fajn,“ Martin podišiel k plagátmi vytapetovanému oknu, „čo si myslíš o tomto?“

„Hmn?“ Spisovateľ pozrel na mnoho tvári pozerajúcich z papiera do priestoru. Poškrabal si ucho.

„Všetci zmizli v jeden deň,“ Spisovateľ zdrapil Martina za mikinu a ťahal ho k motorovému vozňu.

„Čo je?“

„Musím niečo nájsť a ty by si sa tu nemal promenádovať.“

„Fajn, ale nemusíš ma ťahať,“ odsotil ho a kráčal za ním. Vošli do červeno krémového vozidla na ktorého čele sa bielym elegantným písmom vynímal nápis TÚLAVÁ.

Spisovateľ vošiel do obytného priestoru a z poličky vzal zelený zápisník, otvoril ho uprostred a ukazovákom prechádzal po stránkach. Martin usadený v sedačke natiahol ruku pred seba s roztvorenou dlaňou, nad ňou zahrli iskry.

„Len to tu nepodpáľ,“ Spisovateľ otočil strany a pretrel si čelo.

„Začínaš sa potiť.“

„Ďakujem, Kapitán Očividný,“ opäť prelistoval strany zápisníka.

„Fajn. Povieš mi čo robíš?“

„Hľadám príbeh.“

„Okej. Prečo?“

„Stále si to nepochopil?“ Spisovateľ zdvihol tvár.

„Čo ako?“

„Vlastne,“ Spisovateľ pozrel skrz okno na tváre stratených ľudí, „nemáš to odkiaľ vedieť. Ako sa tu vzala tá vec?“ ukázal na papier, ktorý ležal skrčený vedľa Martina. Ten len mykol ramenami.

„A to tvoja mama nemá fotku?“ zdrapil papier a pozrel na kresbu.

„No, veľmi fotky nemám, ale isto musí mať aspoň pár,“ Martin vzal svoju podobizeň do rúk, „ale dobrý postreh.“

Spisovateľ pozrel na zápisník, opäť ho vzal do rúk.

„Toto je môj príbeh, alebo príbehy. Ako chceš.“

„Zatiaľ rozumiem.“

„Fú, problém je, že všetky tie príbehy sa dejú.“

„V dejí...“

„Nie... v reálnom živote. Napríklad to temno v Blave...“

„Chceš mi povedať, že všetko čo sa ti deje je tu?“ zasmial sa pomedzi pery.

„Neveríš mi?“ Spisovateľ nalistoval stránku a podal ju Mat'ovi, ktorý ju vzal a sklopil do nej zrak. Zdvihol ho na Spisovateľa.

„To si zo mňa robíš prdel? Som tam aj ja?!“ začal listovať strany. Spisovateľ na neho pozrel a potom pozrel na zápisník.

„Nie.“

„Čo?“ Martin stuhol a pozrel na Spisovateľa.

„Nie si tam. Nie si súčasť príbehu. Chcel som pred ním utiecť.“

„Ako.... utiecť?“

„V tom príbehu umrie jedno dievča, Amanda...“

„Tú si spomínal u nás doma, kto to je?“

„Amanda. Zlaté dievča, šikovné a svojrázne. Zachránil som ju, ale celá jej rodina zmizla – umrela. Kvôli mne. Tak som ju chránil. Rok. A vždy jej šlo o krk, napokon som našiel chalana, ktorý videl útržky budúcnosti a bol schopný ju ochrániť, nechal som ju s ním. A chcel som utiecť preč. Na miesta, kde sa nič z môjho príbehu nemá stať.“

„Dolný Kubín?“

„Áno, Dolný Kubín.“

„A v Šuranoch sa má stať čo?“

Spisovateľ zdvihol pohľad a pozrel na Martina, ktorý vytvoril nad dlaňou energetickú guľu.

„Opatrne s tým.... a nič. Nemá sa tu stať nič!“

„Tak prečo to potom hľadáš v tej knižke?“ hodil ju Spisovateľovi do rúk, ten nemozíval na zelený obal. Spisovateľ pozrel opäť na tváre pozerajúce z papierov. Nalistoval stranu jedného príbehu a podal ju Martinovi.

„Čo to je?“

„Ľudia, ktorí zmizli v jeden večer.“

„Ako títo?“ kývol hlavou k oknu.

„Presne ako títo.“

„Ale nesedí miesto, myslíš, že je to ten istý príbeh? O autobusárovi?“

„Dost' možné, budem to musieť zistiť.“

„Snáď budeme.“

„Nemal by si sa...“

„Sklapni a pod' hľadať autobusko,“ Mat' o vybehol von z vozidla, no rozťahol ruky aby udržal balans. V očiach mu prebleskla čierna farba, pretrel si ich rukami. Vydýchol a pozrel na Spisovateľa, oči už mali späť svoju pôvodnú farbu.

„Hlavne sa nestrep,“ Spisovateľ otočil kľúčom a prešiel cez koľaje k budove stanice.

„Ty si cestovateľ, takže tušíš kde je autobusko?“

„V živote som tu nebol.“

„To nie je problém,“ Martin vytiahol telefón a odomkol ho. Spisovateľ mu ho vytrhol.

„Čo robíš?“ Martin natiahol ruku za technikou, z ktorej Spisovateľ vytrhol kryt a vytiahol baterku.

„Prekvapím ťa,“ vytiahol SIM kartu a odhodil ju do koľajiska, „ale chránim ťa.“

„Čože?“

„Mohli by ťa nájsť.“

„Ale mohol si ma nechať nájsť aspoň cestu...“

„A určiť tvoju polohu,“ Spisovateľ prikývol a podal mu telefón s krytom do ruky, „ideálne ho resetuj pred ďalším použitím,“ tľapol ho po ramene.

„Pri tebe mi ten telefón aj tak dlho nevydrží,“ vopchal ho do vrecka, „urobíme to staromódne.“

„A to je prosím ťa ako?“

„Napríklad," Martin prešiel k plechovej ceduli a poklepal po nej, „takto."

„Autobusová stanica," Spisovateľ vykročil a pohľadom ani len nepozrel na Mat'a. Ten pretočil pohľadom a kráčal za ním. Mlŕkvo prešli po ulici až kým pred sebou zbadali zaparkované autobusy. Jedno z vozidiel práve vybočilo do cesty, ktorou prichádzali. Spisovateľ si prezrel vozidlo a prudko zastal, čo spôsobilo, že Martin kráčajúci za ním do neho vrazil.

„Kukaj kam ideš," Spisovateľ ho chytil pod pazuchu pred tým, než dopadol na zem.

„Prečo zastavuješ uprostred cesty?“

„Lebo som chcel niečo vedieť," Spisovateľ pozrel na koncové svetlá.

„Super," Martin si poobzeral ošatenie a kráčal ďalej k autobusovej stanici. Zastal a pozrel na Spisovateľa, ktorý stál a hľadel do diaľky za autobusom, ktorý odišiel. Martin podišiel k Spisovateľovi, ktorému už dlhšie viali vlasy vo vánku. Prešiel si prstami po neoholenej brade a naprázdno prehltol.

„Čo sa ich spýtam?“

„Čo to?“

„Nemôžem tam len tak prísť a spýtať sa, kto z vás ich vyvraždil?“

„Vyvraždil? Všetci sú len.... nerob si zo mňa ani srandu.“

„Je to o masovom vrahovi.“

„Nemohol si aspoň jeden príbeh napísať o konvalinkách?“

„Kto by to ako čítal?“

„Neviem, ale prečo sa furt stretávaš len s vrahmi?“

„Dobrá otázka," Spisovateľ pozrel na autobusy, „musíme to dáko vymyslieť.“

„Ideálne vymysli, ako sa nezabiť," Martin založil ruky v bok. Spisovateľ si poškrabal ucho a hľadel na šoféra, ktorý si vychutnával svoju cigaretu.

„Myslím si, že niekoho vyrušíme o pauze," podišiel k chlapovi, ktorý hľadel do diaľky.

„Zdravím, soráč, že ťa ruším, ale potreboval by som s niečím pomôcť.“

„Hmn," chlap pozrel na Spisovateľa, ktorý stál cirka dva metre od neho. Martin si prezeral autobus.

„Tí ľudia čo zmizli.“

„No.“

„Zmizli z autobusu, nie?“
„Máme zakázané o tom hovoriť.“
„Z ktorého spoja to bolo?“
„Hovorím, že mám zakázané o tom hovoriť.“
„Nechaj ho tak,“ Martin odsunul Spisovateľa a vystrel na neho ruku
„Čo na mňa vystieraš tú paprču?“
„Však si počkaj,“ zovrel päsť a okolo ruky mu prešli elektrické výboje.
„Čo to je?“
„Dôvod, prečo vyklopíš, čo vieš.“
„To je vyhrážanie,“ chlap potiahol z cigarety, „ale budiš.“
„Takže to vyklopíš?“
„Mne je to jedno, len mi potom dajte pokoj a nikomu o tom nehovorte.“
Maťo pripažil svoju ruku a Spisovateľ čakal na to, čo mu vodič autobusu povie.
„Predvčerom zmizlo asi deväť ľudí, naposledy ich videl kolega nastupovať do jeho autobusu. Následne sa prebral doma v posteli a o ničom nevedel. Ani ako sa dostal do postele.“
„A polícia to nerieši?“ Spisovateľ odsunul Martina.
„Rieši, ale ak nemajú telá ani nič na kolegu, tak to na neho nemôžu zvaliť.“
„Kam ich viezol?“
„Hádám, že z práce domov?“ chlap odhodil špaček na zem a pristúpil ho špičkou topánky. Spisovateľ zdvihol zrak od cigarety.
„Ale čo mala byť cieľová zastávka?“
„Konečná.“
„Hej,?“ Spisovateľovi navreli žily.
„Ospravedlňte ho,“ Martin Spisovateľa chytil za mikinu, ten mu šľahol po prstoch.
„Už nikdy sa ma nechytaj.“
„Upokoj sa do prdele lebo ti prisám vačku jedu vylepím!“
„Tak to chcem vidieť.“
Spisovateľ zovrel ruku v päsť.
„Čo to do teba vbehlo? Máš snád svoje dni, či čo?“
„Počúvaj ma!“

„Ten váš kamoš má asi zlý deň, čo?“ vodič si napravil tričko a pozrel na autobus.

„Hej! Mám zlý deň! Najskôr umrie niekto koho mám rád a zjavne sa tu deje niečo, po čom by mal byť v tomto meste každý v rozruchu a vydesený! Ale nie, však prečo aj! Pokojne si bafkáte ďalej cigarety a popijate pivká!“

Cez tvár mu preletela Martinova päť.

„Upokojíš sa už?!“

„Ty malý parchant!“ Spisovateľ siahol do vrečka a vytiahol pero, ktorého hrotom mieril na Martina.

„Heh, odpíšeš ma?“ zaujal bojovú pozíciu a zovrel ruky v päť.

Vodič nadvihol obočie a len pokrútil hlavou, zatiaľ čo si zo škatuľky vytiahol ďalšiu cigaretu. Kým si ju zapálil, skontroloval si hodinky na zápästí.

Spisovateľ zat' al zuby hľadiac priamo na Martina, ten len mykol dľaňami a zaiskril rukami.

„Ty si ale monštrum!“ cigareta dopadla na zem, „Určite za tých nezvestných môžeš ty! Daj si dole kapučnu nech ťa vidím.“

Martin len vystrel ruku smerom na šoféra a drobná iskrička zasiahla šoféra do hrude. Cúvol k autobusu, kde sa oprel rukami o bok a klesol k zemi.

„Čo si to spravil?“

„Umlčal ho,“ v očiach mu preblyskla čierňava.

„Ale preboha!“ Spisovateľ klesol k telu ležiacemu na asfalte, priložil mu prsty na krk.

„Dýcha?“

„Dýcha,“ vydýchol Spisovateľ.

„Tak teraz môžem vybaviť teba, prečo sa správaš ako super nervózna ženská?“

„Som super nervózny!“

„Prečo?“

„Zhasneš tie...“ pozrel mu na výboje okolo rúk, „paprče?“

Mával dľaňami vo vzduchu a elektrické výboje boli fuč. Rozprestrel ruky: „Tak?“

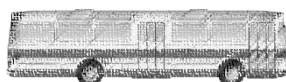
„Uff,“ zaklonil hlavu a prešiel si po vlasoch dľaňami, „dúfal som, že ten príbeh opustím. Zomiera kvôli nemu príliš veľa ľudí.“

„Prečo si nemohol proste písať o konvalinkách?“

„Konvalinkách?“

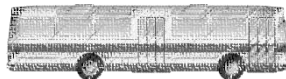
„Prvá vec, čo mi napadla.“
„Uhm. No a keďže sa to vrátilo, tak sa o ňu bojím ešte viac.“
„Chápem. Ale za to sa nemusíš správať ako retardovaná nána.“
„Čo by si robil ty?“
„Ja? Asi by som momentálne sedel na riti dakde doma a hrabal sa v susedovom počítači.“
„Čože?“
„Moja bežná činnosť.“
„Aha,“ Spisovateľ pozrel na bezvládne telo na zemi, „čo s ním?“
„Netuším,“ pozrel si na ruku, „myslíš, že ho to preberie?“
„Nespôsobí mu to arytmiu, alebo tak niečo?“
„Netuším.“
„Pokus omyl?“
„Pokus omyl,“ kývol Spisovateľ. Martin luskol prstami a iskierka vrazila do hrude vodiča. Ten otvoril oči.
„Chlape, myslím, žeby ste mali prestať toľko fajčiť. Úplne ste skolaboval.“
„To on! M-mal svie-svietiace ruky a potom na m-mňa m-mával a a t-teraz s-som na z-zemi.“
„Neblúznite, zrazu ste drisli na zem, nemáte problémy so srdcom, alebo tak?“
„Nie! To on! Hovorím, že za to môže on! Je to diablov sluha!“
„Ale prosím vás, on?“ strhol mu kapucňu, „však ešte ani nemal sex!“
„Ale no tak,“ Martin na neho pozrel s urazeným pohľadom.
„Chceš mi tvrdiť opak?“
„Toto fakt s tebou nemienim rozoberať.“
„Takže nemal.“
„Ja ťa raz prerazím.“
„So mnou mať sex nebudeš kamoš.“
„Hádajte sa ako starý manželský pár, podľa mňa unášate ľudí a teraz chcete uniesť mňa.“
Spisovateľ pozrel na Martina a kývol hlavou na vodiča. Martin mykol ramenami a luskol prstami šofér s nádychom na výkrik padol na asfalt.

„To je lepšie,“ Spisovateľ sa vyškeril od ucha k uchu.
„Myslel som, že sme tí dobrí.“
„Chce sa ti počúvať krivé obvinenia?“
„Pravda,“ Martin pozrel po okolí, „nemali by sme mu aspoň privolať pomoc?“
„Asi hej.“
„Ale rozobral si mi telefón.“
„Pravda,“ Spisovateľ si poškrabal temeno hlavy, „nechajme ho tak, však na ňom nie sú naše odtlačky.“
„Dotkol si sa ho prstami.“
„Do riti!“
„Má niekto tvoje odtlačky?“
Spisovateľ sa zamyslel, poškrabal si bradu.
„Keď tak o tom premýšľam, myslím, že nie.“
„Tak poďme zistiť, kam sa podeli tí ľudia.“
„Ako to chceš urobiť?“
„Budeme sa vozit' autobusmi,“ Martin tleskol rukami a chlap na zemi zamumlal, „vidíš, bude v pohode.“
„Dúfam, že riešenie *delikátnejšieho* problému bude mať lepšie riešenie ako,“ pozrel na chlapa, „toto.“
Martin mávol rukou.

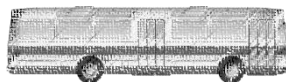

Spisovateľ s Martinom stojac v rade s ľuďmi hľadeli na autobus celý od špiny.
„Nemám rád autobusy.“
„A predsa o nich píšeš.“
„Býva mi v nich zle.“
„Tak si vezmi dáky sáčok.“
„Kde ho asi vezmem?“ Spisovateľ pozrel na vyškereného Martina.
„Neboj, bude fajn.“

„Tebe sa to hovorí.“
„Ale no tak,“ Martin postúpil bližšie k autobusu, Spisovateľ na neho pozrel nedôverným pohľadom, „aké zlé to môže byť?“
„Niekto nás unesie a zavraždí?“
„Uznávam, to ma mierne desí. Ale určite vieš, ako to vyriešiť, predsa len si autor.“
„Ehm, nie.“
„Musíš predsa poznať koniec, nie?“
„No...“ Spisovateľ si poškrabal hlavu, „je pravda, že ako autor by som mal najprv napísať koniec, ale k tomuto príbehu akosi koniec nemám.“
„Čože?“
„Nevedel som na nič prísť, tak som proste začal písať, že však mi niečo napadne. Mal som takzvaný autorský blok, no ale začal sa mi ten príbeh páčiť viac a viac, ale vôbec som mu nevymyslel koniec. Nikdy. Proste to skončilo otvorene.“
„Takže ty ani nepoznáš riešenie problému, ktorý si sám vymyslel. Super.“
„No,“ Spisovateľ pozrel na schodíky autobusu, ku ktorému sa priblížili.
„Vieš si, dúfam, kúpiť lístok.“
„No, nikdy som si nekupoval lístok na autobus.“
„Len povedz na konečnú a daj mu peniaze.“
„Dobre, dobre.“

Usadili sa v zadnej časti autobusu, Spisovateľ si sadol na sedadlo k chodbičke, odmietol si sadnúť k oknu.
„Ale šiel si autobusom, tak ako to, že si si nekupoval lístok?“
„No, to som bol ešte krpec, tak mi ho kupovala mama.“
„Takže máš matku?“
„Väčšina detí má matku... ak nie sú siroty,“ pomrivil sa v sedadle.
„Fajn, rozumiem, len pokoj.“

Martin hľadel z okna pri spiacom Spisovateľovi, ktorý to vzdal pred tým, než úplne zozelenel. Jednoducho zatvoril oči a zaspal. Martin sa hral pri okne s elektrickou vlnou, tak aby ho nikto nevidel. Vonku padala tma po okolí, sotva videl kde sa nachádzajú. Autobus zastal na zástavke, zhasol svetielko v ruke a nazrel, či niekto vystúpil alebo nie. Za sprievodu syčania prenikol vzduch cez predné dvere. Nazrel ponad Spisovateľa, kto pristupuje, nastúpila staršia dáma, pozdravila vodiča a postúpila ďalej do vozidla. Martin vytiahol telefón a prezrel si ho rozobratý na kúsky. Pozrel na Spisovateľa a následne na svoj odraz v skle. Odraz zmizol, keď interiérové svetla zhasli. Oprel si hlavu o vibrujúce sklo a hľadel na tmavnú krajinu. Autobus odbočil na úzku cestičku medzi poľami. Drgol do Spisovateľa, ten len zamumlal.

„Vstaň,“ Spisovateľ mľaskol perami a otočil hlavu na druhú stranu, „super.“ Martin ho preliezol do chodbičky, autobus šiel pomaly. Pozrel na ľudí hľadiacich zmätene z okna.

„Bingo,“ začal liezť dopredu, zastal pri staršej pani, ktorá na neho pozrela, „má tade to ísť?“

„Nezvykne tade jazdiť, neviem prečo odbočil,“ pani pozrela na Martinov chrbát, ktorý pokračoval do kabíny vodiča. Vodič hľadel priamo pred seba s doširoka otvorenými očami.

„Môžem otázocku?“ Martin mu zakopal na sklo. Vodič na neho ani nepozrel.

„Prosím sadnite si na svoje miesto.“

„Ale.“

„Sadnite si na svoje miesto,“ vodič na neho nepozrel ani teraz, len zvýšil hlas. Martin pozrel na cestujúcich, ktorý napäto čakali.

„Dobre. Idem.“

„Sadnite si na svoje miesto,“ vodič podradil a mierne pridal, čo Martina mierne sotilo dozadu. Martin sa pridržiaval sedadla, aby neskončil na zemi.

„Myslím, že máme správny autobus,“ prešiel pomedzi ľuďmi, ktorí na neho zmätene pozerali. Vozidlo prudko zatočilo a Martin vletel do sedadiel, kde si udrel hlavu o rám okna. Pani na neho pozrela cez sedadlo.

„Mali by ste si sadnúť mladý muž.“

„Čo sa mu stalo?“

„Asi sa zbláznil. Nedávno mu umrel brat, možno ho to príliš berie.“

„Snáď sa nechce zabiť,“ Martin prehodil svoje telo tak, aby skontroloval Spisovateľa, ten teraz sedel vyklonený do uličky, „mal by som ho prebrať.“

„Ublížite si,“ pani na neho pozrela.

„Môže nám pomôcť,“ vliezol do uličky a hneď cítil ďalšiu zákrutu. Šmaril sa o podlahu, po ktorej plazil až k sedadlu so Spisovateľom. Ten teraz už pomaly padal k zemi. Podoprel ho a usadil ho. Vylepil mu facku.

„Vstávaj ty debil!“

Spisovateľ roztvoril oči a pozrel na Martina.

„Čo sa deje?“

Martina odhodilo do sedadla vedľa.

„Ah,“ Spisovateľ pozrel na spýtavé pohľady ľudí, ktorí sledovali striedavo Martina a prednú časť autobusu. Spisovateľ vstal, no vzápätí spadol na Martina. Martin ho odstrčil.

„Neváľaj sa po mne.“

„Netúžim po tom,“ a začal rýchlo kráčať vpred pridržiavajúc sa sedadiel, ľudia na neho hľadeli. Zastal pri kabíne vodiča.

„Zastavte!“ narazil do čelného skla pri prudkom brzdení. Martin mu doletel pod nohy zatiaľ a udrel si hlavu o dvierka autobusu. Ľudia si narazili hlavy o sedačky pred sebou. Martin pozrel na Spisovateľa, ktorý sa otriasol na mieste a pozrel na vodiča, ktorý stále hľadel pred seba. Zatiahol ručnú brzdu a prudko otvoril dvierka kabíny, ktoré udreli Martina do boku. Zaskučal. Spisovateľ sa im tak tak uhol. Chlap s prázdnyim pohľadom vzal zbraň a namieril ju Spisovateľovi na hlavu.

„Dozadu šimpanz.“

„Prosím?“

„Padaj!“ Spisovateľ chytil Martina za nohu a potiahol ho ďalej od chlapa, ktorý mieril striedavo na každého v autobuse. Jeden cestujúci vytiahol telefón.

„Odlož to,“ náboj prestrelil opierku sedadla pred ním. Chlap pustil telefón na zem. Martin preglgol ležiac na zemi. Hľadel na chlapa, ktorý hľadel s prázdnyim pohľadom do priestoru pred ním. Martin pozrel spýtavo na Spisovateľa.

„Teraz všetci prejdete do budovy!“ chlap zavelil a otvoril im zadné dvere, „a žiadne blbosti, inak vás postriem ako psov.“

Spisovateľ pomohol Martinovi vstať, ten si chytil bok. Všetci z vozidla vyšli von, hľadeli na budovu mäso kombinátu.

„A do pekla,“ Spisovateľ šepol do ucha Martinovi, ktorý na neho zhrozene pozrel, „vieš, čo sa deje v tom príbehu?“

„Nie?“

„Autobusár z ľudí robí párky a cez deň ich predáva ľuďom ako párky v rožku.“

„Prosím? Ty si čo za psychopata?“

„Nikdy si nechcel byť párok v rožku?“

„Znelo to úchylnejšie, než malo,“ odvrátil pohľad od Spisovateľa a skontroloval skupinu ľudí, ktorá vošla do budovy, „a ty ho nevieš zastaviť?“

„Netuším ako.“

„Výborne. Vraj mu nedávno umrel brat.“

„Zaujímavé.“

„Môže nám táto informácia pomôcť prežiť?“

„To záleží...“

„Ticho tam!“ zakričal chlap mieriac na Spisovateľa revolverom. Spisovateľ na neho ukázal palec a tupý úsmev. Kráčali so skupinkou do budovy, chlap otvoril dvere a vošli. Spisovateľ pokrútil hlavou.

„Potrebuje oprávnenie,“ pozrel na budovu, steny sa mierne zavlňili, „ou, budova je na zlom mieste. Ako celý príbeh.“

Ľudia zmätene stáli a rozhľadali sa vôkol seba. Chlap zatiaľ zmizol. Obláčiky pary im stúpali pred nosom.

„Ale to je nemožné nie?“ Martin prešiel rukou po stene, „budova sa len tak nezjaví.“

Spisovateľ poklepal po stene, pevná. Zahryzol si do spodnej pery.

„Budova tu je, ale videl si to zavlňenie?“

„Áno, ale myslím si, že to bude niečo iné.“

„Čo asi?“

„Například, porucha nášho vnímania?“

„Čože? Martin, ty už nefetuj.“

„Nie vážne, podľa mňa sa aspoň tebe niekto musí hrať s hlavou. A so mnou minimálne to temno čo do mňa vrazilo, inak si to neviem vysvetliť.“

„Myslíš si, žeby sa mi niekto mohol hrať s hlavou?“

„Je to viac než možné, nie?“

„No, mám kamoša, ktorý sa mi zvykne hrabať v hlave, ale toto by nerobil,“ Spisovateľ si pozrel steny budovy, cítil klesajúcu teplotu. Martin si nasadil späť svoju kapucňu a pozrel do tmavého priestoru. S prasknutím a bzučaním miestnosť osvetlili stropné svetlá. Vedľa nich viseli zavesené rozrezané prasatá a iná zverina.

Chlap ich popohнал zbraňou viacej do miestnosti, kde zbadali vykostené tela ľudí, ktoré mierili do veľkého prístroja. Všetkých naplo.

„Do radu, nech vás môžem postrieľať rad radom.“

„Povedal si, že nás nepostrieľaš!“ Spisovateľ vybehol dopredu.

Chlap stlačil spúšť a zbraň nevystrelila.

„Kofkë to št'astie,“ chlap vytiahol nový zásobník, no skôr než ho stihol vymeniť, tak mu Spisovateľ s Martinom vzali zbraň aj zásobník. Chlap stále hľadel prázdny pohľadom.

„Čo myslíš, že spôsobuje toto chovanie?“ Spisovateľ pozrel na Martina.

„Netuším,“ pozrel na staršiu pani, „nemôže byť v šoku zo straty brata?“

„Je to akoby to bol ten brat, nie on. Ale nepodobali sa na seba.“

„To nám musíte vysvetliť,“ chytili chlapa a opreli ho o zariadenie.

„No tuto, Denis, bol vždy láskavý a milý. A tie jeho plavé vlasy, úplne vždy ich mal krásne jemné. Nie ako jeho brat Marčo. To bol taký podivín, viete. Ako malý chytal myši a pitval ich. Páčili sa mu vnútornosti, viete.“

„Aha,“ Martin prikývol a prezrel si pána.“

„A vždy mal umastené hnedé vlasy, také škaredé, celý mi bol vždy taký nesympatický, viete.“

„A čo sa mu stalo?“

„Zastrelila ho polícia, mal dáke potýčky s dáky m chlapom. Nepohodli sa, viete.“

„Mohli by ste prosím prestať hovoriť stále to ‚viete?‘“ zastonal Spisovateľ.

„Nechaj ju,“ Martin na neho pozrel, „pokojne pokračujte.“

„No, proste sa začali handrkovať a vyhrážal sa mu. Že ho zabije. A svoj sľub plánoval dodržať, jedného večera ho šiel zastreliť. Bral si so sebou aj lopatu. Polícia ho našla uprostred poľa s telom, po tom čo to tam preskúmali našli aj ďalšie mŕtvolky. Chýbali im srdcia a oči. Násilne vytrhnuté a staré len pár dní.“

„Tak ho zastrelili?“

„Nie, to až jeden bachár vo väznici, na ktorého zaútočil.“

„Ou, takže ho proste zastrelil?“ Martin nadvihol obočie.

„Poslal mu guľku do hlavy, viete.“

„Fajn, to by nám aj stačilo,“ Spisovateľ pozrel na chlapa s pohľadom vraha. Martin pokrútil hlavou.

„Takže čo urobíme?“

„Čo ty urobíš. Musíme prebrať tuto, jak sa volá?“

„Denis. Volá sa Denis, vážne si nevieš zapamätať jedno poondené meno? A čo urobím?“

„Trošku ho zošokuješ.“

„Povedz, že ty si užívaš, keď preženiem elektrický výboj cez autobusákov?“

„Hej.“

„Nepoužívaj to slovo,“ Martin zatočil ukazovák vo vzduchu a mierne mu zaiskril, skrýval ho tak, aby ho ľudia nevideli, „hlavne ma kry, aby ma nevideli, bo ma hodia do toho stroja oni.“

„Akoby si sa neubránil.“

„Ubránil by si sa rozzúrenému davu?“

„Týchto pár ľudí, nie je dav. Makaj.“

Martin priložil ukazovák vodičovi na srdce a elektrický výboj potriasol telom. Zat’al zuby.

„To si trošku prehnal.“

„Stále to je pre mňa nové,“ vystrúhal na Spisovateľa grimasu.

Denis zažmurkal a hlava mu odkvicla do boku, kde pozeral po priestore. Stará pani ustúpila a čakala na Denisovu reakciu. Spisovateľ si pred neho čupol.

„Viete mi povedať svoje meno?“

„Denis Grznár,“ precedil pomedzi zuby, chytil si bok a pozrel na ľudí stojacích pri vykostených zvieratách a ľuďoch, „kde to som?“

„Vy si to nepamätáte? Doviezli ste nás sem,“ Martin na neho hľadel so zovretou päťou. Denis len pokrútil hlavou a zakryl si ústa.

„Začínam si myslieť, že vášmu bratovi sa nechce ísť na onen svet,“ Spisovateľ mu zdvihol tvár a pozrel mu do očí.

„Čo tým myslíte?“ stiahlo mu hrud'. Badateľne.

„Len sa upokojte,“ chytil mu tvár do oboch rúk, „sústred'te sa, spomínate si, kedy ste naposledy vnímali? Čo si pamätáte pred týmto momentom?“

„Uf,“ hrud' mu opäť vystúpila a pohľad prebehol po okolí. Skončil na Martina, „ako pristúpil. Hneď po vás. Mal taký zvláštny pohľad, akoby mal čierne oči.“

Spisovateľ pozrel na Martina a rukou mu zhodil kapucňu.

„Nemá čierne oči,“ ukázal mu pred nos, „taká svetlo hnedá, vidíte?“

Denis prikývol. Martin si pretrel tvár a mykol ramenami na Spisovateľov spýtavý pohľad.

„Denisko, ako sa cítiš, si v poriadku? Čo sa ti stalo?“ pristúpila k ním pani.

„Cítim sa stratený, pani Balogová,“ chytil si spánky a pomasíroval ich, „čo ste to hovoril o mojom bratovi?“

„Že sa mu veľmi nechce ísť na onen svet. Stále tu je. A chýba vám celkom veľa, ak si pamätáte náš nástup. Povedal by som, že vás ovláda.“

„To je predsa nonsens,“ Denis pozrel do zeme.

„Už som to zažil, niekto blízky umrel a pretrval v žijúcom, aby mohol dokončiť, čo začal,“ Spisovateľ sklopil zrak.

„A chcete mi povedať, že...“ pozrel na otvorené telá visiace v priestore. Spisovateľ ticho prikývol. Denis si pretrel čelo a zakryl ústa. Prehrabol si vlasy.

„Denis nám nechcel ublížiť,“ Spisovateľ vstal a pozrel na ľudí, „to jeho nebohý brat, budeme to musieť vyr...“

PRASK!

Spisovateľ dopadol na zem po tom, čo Denisovi zbeleli dúhovky prudko vstal. Vyceril zuby na ľudí. Martin ustúpil. Pani Balogová rýchlo ustupovala.

„Nikdy som vás nemal rád vy stará rašpľa!“ schmatol ju za ruku a pritiahol si ju k telu. Oblizol jej tvár. A spoza opasku vytiahol nôž, žena so sebou trhla, no pritlačil si ju k telu.

„Pust' ma ty obluda!“

„Ale, nemáte ma rada ani vy,“ lesk čepele nad jeho hlavu spôsobil hrobové ticho, „ale prakticky ste chodiaca mŕtvola.“

„A čo si ty?“ Denis posadnutý jeho bratom zvrtol pohľad za Martinovým hlasom.

„Keď s ňou skončím, som len tvoj,“ zvrtol pohľad späť na ženu, ktorá mu napľula do tváre.

„Prepáč Denis,“ zahryzla mu do nosa. Protéza ostala na nose, keď sebou prudko trhol vzad.

„TY STRIGA!“ vrhol sa s nožom dopredu. Martin mu zaboril ruku do hrude, hneď na to čepeľ mierila na Martinovu tvár, okamžitý záklon mu zachránil tvár. Chytil Denisovi ruku a odtláčal si ju od tváre.

„No tak, naskoč,“ vystupovali mu žily, no elektrická energia v ňom driemala. Zatvoril oči a skúsil si ju predstaviť. Nič. So zat'atými zubami odtláčal ruku, neúspešne. Čepeľ videl čoraz bližšie a bližšie.

„Keď si tak netrpezlivý, tak sa ťa zbavím rovno.“

„Fajn, čo drobný pocek? Nie? Ale no? Hovorím aspoň o pár sekúnd viac.“

„Nie,“ čepeľ visela len pár centimetrov nad Martinovou tvárou.

„No tak,“ zaryl prsty do Denisovho predlaktia a prudko zatlačil. Vzdialený nôž vyzeral príjemnejšie. Martinom prešiel elektrický náboj a Denisa opäť potriaslo, nôž dopadol vedľa Martina. Pocítil silné ruky na svojom kru, za ktorý bol zdvihnutý do vzduchu. Nohy mu viseli. Rukami šklbal po protivníkových rukách.

„Skapeš,“ Denis na neho vyceril zat'até zuby, „hodím ťa tam zaživa.“

„S tým veľa šťastia,“ zvesil ruky a zat'al ich v päst', elektrický výboj vyrazil, no Denis mu stlačil krk silnejšie a energia zhasla. Martin začínal červenat'.

„Je to prepojené s mozgom a dýchacím ústrojenstvom cukríček,“ hodil Martinom o zem, „ak nedýchaš, nefunguješ. To si nevedel čo?“ Martin vdýchol a zaprel ruky o zem. Na chrbte mu pristála topánka, ktorá ho pritlačila o zem. Rozprestrel dlane, no okolo krku mu skončila šatka a Denis ju potiahol do hora. Martin zaskučal.

„Nie si prvý nadprirodzený, ktorý umrie mojou rukou,“ zdrapil mu vlasy a zdvihol do výšky, „myslíte si, že ste bohovia, ale ste len ničotné nič.“

„Nemyslím si, že som boh. Som len obyčajný chalan z predajne.“

Denis nadvihol Pavé obočie.

„Ale to neznamená, že neurobím toto,“ telo mu silnejšie zaiskrilo, dokonca aj zasiahlo Denisa, no ten ho opäť chytil pod krk. Tváre mali len kúsok od seba.

„Nič nedokážeš!“

Martinovi stmavli oči, cítil ako mu prebieha energia telom aj napriek nemožnosti dýchať. Necítil bolesť na krku. Denis zvrátil obočie.

„Tvoje oči,“ naklonil hlavu.

„Ha,“ roztvoril ruky a natiahol ich na Denisove ramená, kde prehnal silný elektrický výboj. Videl ako z Denisových očí zmizla prázdna biela. Teraz si hľadeli tvárou v tvár. Denis ho pustil na zem, kde sa Martin triasol s čiernymi očami. Oblapil si telo rukami a pritiahol k hrudi kolená.

„Musím s tým bojovať. Musím s tým bojovať.“ Denis k nemu natiahol ruky a hneď ich stiahol k telu sediac na zemi kúsok od Martinovho tela.

„Čo sa mi to deje?“

„Hej, ty vstávaj,“ pani Balogová vylepila facku Spisovateľovi, ktorý nato vyskočil na nohy.

„Som hore, čo sa deje?“

Žena ukázala na Denisa, ktorý si hľadel na ruky a na Mat'a, ktorý sa triasol v klbku na zemi.

„Čo som zmeškal?“

„Skoro vraždu tvojho kamaráta..“

„Uhm,“ priskočil k Denisovi a pozrel mu na oči, „fajn.“

„Jeho oči. Sú úplne čierne.“

„Ale no tak,“ Spisovateľ prikročil k Martinovi a pozrel mu na tvár, chytil ho za rameno a potočil na seba. Martinove oči naplnené čierňavou ho donútili cúvnuť.

„Musím s tým bojo... Chceme t'a.... ovat'... chceme t'a.“ Hlas mu skákal medzi hrubým a piskľavým.

„Čo sa mu stalo?“ Denis vstal, kolená mu triaslo. Chalan v žltej mikine si poškrabal ucho.

„Nie tak dávno sme sa stretli s temnou pani. Myslím, že to na ňom zanechalo stopu. Odtlačok jej osobnosti. Tak ako váš brat vo vás.“

„Dá sa toho zbaviť?“

„U vás určite, stačí vyhnat' diabla. Ale čo s ním?“ pozrel na Martina, začala mu tiecť krv po brade.

„A z neho to vyhnat' nemôžeme?“

„Nie je temno ako temno. Váš brat je iný prípad ako ona. On len neprešiel. Jej to nedovolili. Nemá kam zmiznúť – odísť.“

„Nerozumiem.“

„Nieкто ju držal v stave posmrtného ducha priveľmi dlho. Nikdy nenájde pokoj.“

„A môj brat umrel len nedávno.“

„Áno, a chcela telo. A ak niečo vyženiem, vyženiem slabšiu dušu. Jeho dušu,“ chytil si čelo, „zničil som mu život. Príliš rýchlo som zničil mladého človeka, čo som to za monštrum?“

„Chcete mu pomôcť nie?“

„Áno, keby som na neho neprehovoril bol by teraz doma. Šťastný a v poriadku,“ pozrel na Martinovo telo, „ale nie, oslovil som ho. Jediná otázka a celý život v pytli.“

„Dá sa mu pomôcť?“

Spisovateľ pokrútil hlavou. Sadol si vedľa Martina, ktorým triaslo na zemi.

„Kámo, som ti teda dal,“ tľapol mu po lýtku, „čo teraz s tebou? Páli to, že? Keď t'a temno znútra vraždí.“

„Musím s tým bojovať,“ zasyčal Martin a po krku mu prebehol modrastý elektrický záblesk. Čierny ho nasledoval do miesta, kde zmizol.

„Určite mu budete vedieť, pomôcť, alebo nie,“ Spisovateľ otočil tvár na Denisa, opäť mal biele oči a tentokrát s nožom letel priamo na neho. Spisovateľ skúsil vyskočiť na nohy, no dopadol na zadok a jediným jeho šťastím bolo, že pani Balogová ovalila Denisa kabelkou.

„Marčo! Nechaj svojho brata na pokoji!“ udrela ho znova, no tento krát jej do kabelky zaboril nôž.

„Vieš koľko to stálo?“ trhla kabelkou, čím Denisa potiahla k sebe, no zároveň mu vytrhla nôž z ruky.

Spisovateľ rýchlo vstal a utekal k pani Balogovej, zatiaľ čo Martinovo telo nepokojne ležalo na zemi.

Žena opäť švihla kabelkou Denisovi po tvári.

„Marčo! Nechaj Denisa na pokoji! Už si spôsobil dost škody!“ Spisovateľ ju odsunul.

„Stačí!“ zastavil ju a vytrhol jej nôž z kabelky, „ublížite Denisovi, Marčo je len v ňom.“

„A bude to bolieť jeho,“ nadvihol pery do mierneho úsmevu, kedy mu bolo vidieť zuby, ktoré si jazykom oblizol. Spisovateľ si prezrel miestnosť a hľadel na Denisa.

„Nemáš zbraň. Si bezbranný!“

„Keď myslíš,“ mykol ramenami.

„Všetci vypadnite,“ Spisovateľ skočil k ovládacímu panelu dverí, Denis po ňom skočil, no dvere zasyčali a odhalili priestor von. Pani Balogová viedla skupinu ľudí von.

„Držte sa,“ zatvorila ich.

„Hlavne ich zamknite a neotvárajte!“ vrazil Denisovi do hrude, „soráč kamoš, ale ak neprestaneš, tak ti asi dolámem rebrá.“

„Mne to nevaďí, ale Denisovi bude,“ ukázal mu stoličku v ústnej dutine, keď mu prehnal cez tvár päst'. Spisovateľ ho odsotil a skúsil do neho kopnúť sprava, no mohutný chlap mu zdrapil nohu a hodil ho cez mŕtve tela, kde si Spisovateľ narazil hlavu. Dopadol na zem, chytil si temeno. Cítil krv. Pozrel na Denisa, ktorý zdrapil skľúčeného Martina za nohu a ťahal ho k zariadeniu. Zdvihol zo zeme zbraň so zásobníkom a Martina zdvihol do vzduchu. Martin neprítomne hľadel čiernymi očami do priestoru.

„Musím to poraziť, musím to poraziť. Musím, musím,“ mumlal si v neprírodzenej polohe, zatiaľ čo mu tiekla krv do hlavy a jeho tvár červenela. Hák Martina zdvihol do vzduchu, zatiaľ, čo Spisovateľ vstal a blížil sa pomedzi prasatá. Začul výstrel. Mŕtve prasa vedľa v rade rozkývalo. Vydýchol.

„Ako to bolo?“

„Nestihneš to! Nie, žeby som ťa plánoval nechať žiť! Nechal si mi zdrhnúť biznis!“

„Teraz si ty môj biznis, ... to som nemal zakričať.“ Prasa pred ním do neho vrazilo.

„Díki za spoluprácu,“ Denis vykročil smerom k Spisovateľovi, ten zatajil dych a cúvol kus dozadu a vošiel do druhého radu.

„Nebude ťažké ťa nájsť.“

Spisovateľ vyskočil na prasa, ktoré sa hojdalo. Hák vŕzgal tak ako všetky. Jeho protivník pozrel popod prasatá.

„Kde máš labky kurčatko?“

Chalan v žltej mikine pretočil očami a pozrel na prasiatka okolo seba.“

„Na pipipi.“

„Nevolaj ma kurčatko,“ zahučal do vzduchu.

„Opakuješ rovnakú chybu?“

„Isto?“

Denis naklopil hlavu a kráčal za hlasom jeho budúcej obete.

„Aj ak ma zastavíš z tvojho kamoška o chvíľu ostane pár párkov!“

„To sa ešte uvidí,“ Spisovateľ stúpil po tichu na zem.

„Uvedomuješ si, že podľa hlasu viem presne, kde sa nachádzaš, že áno?“

„Veľmi presne, ale funguje to oboma smermi,“ hlas znel zreteľne blízko.

„A mám ť...“ prasa mu vletelo do tváre a odsotilo ho do druhého radu, kde zaboril ruku do vnútornosti druhého. Zbraň namieril na prasa pred ním, horlivo pohľadom hľadal útočníka. Spisovateľ mu podkopol nohy odzadu, čo spôsobilo, že potiahol ruku cez vnútornosti dole a zbraň mu z ruky vypadla. Spisovateľ ju odkopol po zemi ďaleko od neho a ruku mu pristúpil. Žmurkol na porazeného.

„Musím vymyslieť, ako ťa dostanem z tela tvojho brata, Denis je celkom sympoš.“

Denis teraz na neho zúrivo vyceril zuby a vrhol sa po ňom, takmer vytiahol ruku z mŕtveho zvieraťa, no hák povolil a masa mäsa ho privalila. Kovová časť háku mu udrela do hlavy, ktorú položil na studenú zem.

„Aj to je možnosť,“ Spisovateľ pozrel na Mat'a visiaceho vo vzduchu, „aspoň si mi dal čas zachrániť ho.“ Dobehol k ovládaciemu panelu, na ktorom položil prst na tlačidlo uvoľniť. Pozrel na Martina a pozrel, kam by dopadol.

„Rozbil by si si hubu,“ mykol ramenami, „akoby mi to vadilo.“

Dal si ruky za hlavu a hrabal si vo vlasoch.

„Mysli Spisovateľ, myslí!“

„Vieš, že je oslovovanie sa v tretej osobe jedným z príznakov šialenstva,“ mladý chlapčenský hlas pret' al miestnosť.

„Nechaj ma, musím ho dostať dole.“

„Prečo si neskúsil obrátiť chod?“ hlas prichádzal zo všetkých strán.

„Sklapni!“ zakričal po priestore Spisovateľ, „nejde to, tlačidlo je vyrvaté!“

„Vidím,“ mladý chalan nabral svoju podobizeň pri ovládacom pulte, tesne pred Spisovateľom, oblizol si hornú peru a pozrel na Martina, „záleží ti na ňom viac ako na mne?“

„Erik!“

„E-e! Iluzionista,“ teraz stál pri Spisovateľovi a mal ukazovák priložený na jeho perách, „vieš na čom sme sa dohodli.“

Odstúpil a poslal mu pusu.

„O čo ti ide Erik?“

„Ale no tak! Fakt ma nemôžeš volať Iluzionista? To fakt chceš, aby som všetkým povedal tvoje meno, miláčik?“

„Nevolaj ma miláčik!“ Spisovateľ ho odsunul a pozrel na pult. Martin začal klesať, „nevieš ho dať dole.“

„Stále by mi mohol padnúť, nebol by som na pevnej zemi. Mám s tým problém,“ Iluzionista žmurkol, „ale chcem aby si nezabudol na obálku.“

„Obálku?“

„Červeno krémovú, čo si u neho našiel.“

„Ako o nej vieš?“

Erik mykol ramenami a cvakol hákom. Nič sa nestalo Martin sa hojdal vo vzduchu.

Denis vstal a chytil zbraň, hľadel na chalana vo vzduchu. Namieril na neho a stlačil spúšť. Erik v momente zmizol a Spisovateľom trhlo.

„Nemôžeš ma vidieť,“ Erik pozrel do oči Denisovi, „alebo?“

„Si nicka!“ priložil mu na hrud' zbraň.

„Erik!“ Spisovateľ pozrel na mladého chalana, ktorý zmizol v kúdole dymu. Martina stále hojдалo vo vzduchu.

„Dym ma nezastaví,“ doľahlo Spisovateľovi do ucha, zatiaľ čo liezol hore k Martinovi. Chytil mu visiace ruky a ťahal ho k sebe na bok. Mechanizmus klesol dosť nízko na to,

aby ho odopol. Chytil Martina, no mal problém balansovať. Dym opadol a Denis ich mal priamo na muške.

„Okay Mat’o, je čas sa zobudiť, inak je s nami Ámen!“ vrazil mu do tváre, „ale no tak,“ rýchlo uchopil rukoväť na zariadení.

„Bude nádherné, keď sa strepete dolu a skapete.“

Spisovateľ pozrel pod seba a vydýchol.

„Ak skočím, nevystrelíš?“

Denis naklonil hlavu a zatvoril jedno oko.

Prečo by som nemal,“ výstrel tesne minul Spisovateľa, ktorý v šoku povolil zovretie a letel aj s Mat’om k zemi.

Pocítil tupý náraz a cítil ako mu z hlavy opäť tečie krv, pozrel na Martina so zatvorenými očami. Netriaslo ním, len bezvládne ležal doluznak vedľa Spisovateľa. Venoval mu smutný úsmev.

„Prepáč,“ Spisovateľ vstal a pozrel na Denisa, „vidíš, čo si urobil.“

„Zdvihni paprče!“ mieril Spisovateľovi priamo na hlavu, „kam to chceš?“

Spisovateľ zdvihol ruky a hľadel do hlavne zbrane, ktorá ho o chvíľu mala zabiť.

„Hlavu. Mozog. Zaslúžim si to.“

„Hlava,“ Denis potešene nadvihol obočie a ukázal perfektný úsmev, „parádny výber.“

Spisovateľ hľadel na hlavu, ktorá skončila priložená na jeho čele.

„Povedal by som, že sme seberovní, ale ... o chvíľu skapeš.“

„Nestraší ťa predstava, žeby som ťa naháňal aj v záhrobí?“

„Akoby si mohol?“

„Môj hrob stojí v Bratislave. Na Martinskom cintoríne,“ Spisovateľ na neho žmurkol.

„To je blbosť!“

Miestnosť osvetlil modrý záblesk a Denis odletel dozadu, pričom zbraň dopadla kúsok od neho. Spisovateľ zvrtol tvár na Martina, ktorý nat’ahoval iskriacu ruku jeho smerom.

„Si strašný luhár, vieš to?“ zachechtal sa, „bolia ma rebrá.“

„Strepli sme sa z hora,“ priskočil k Mat’ovi, „teraz pokojne lež, dobre? A vitaj späť.“

„Spoplahni sa,“ vyceril krvavé zuby na kamaráta.

„Fuj,“ Spisovateľ odskočil a zdrapil Denisovo telo, vytiahol pero a na čelo mu modrou farbou nakreslil kríž a dve guľičky.

„Myslíš si, že ma takto porazíš?“ Marčove biele oči sledovali Spisovateľa, ktorý Denisovi priložil ukazováky na spánky. Zaručal.

„Bolí to, že?“

„PRESTAŇ!“

„V mene Otca i Syna i Ducha svätého, ďakujem ti za to, že som tento boj prežil a oslobodil Denisovo telo i dušu od zlého ducha, ktorý v ňom prebýva. Pomôž mu nájsť pokoj a jeho vedomie a svedomie. Vyžeň zlého ducha jeho brata Marča a dovoľ mu normálne dýchať.“

Denis otvoril ústa a čierny tieň vystúpil do vzduchu, telo odpadlo a ústa len mumľali. Tieň nabral tvar siluety a na mieste, kde mali byť oči žiarili dva čierne kruhy.

„Nenávidím ťa!“ pískľavý hlas prerazil miestnosť, „ale na niečo si zabudol.“

„Nenávidím ťa,“ zapíšťal Martin, ktoré mu sčerneli oči.

„Mat'o?!"

„Sorry,“ Martin si spojil ruky a vytvoril belasý elektrický výboj okolo svojho tela.

„Vie sa brániť,“ Spisovateľ pozrel na temnú dušu vlniacu sa pred ním, „teraz. Odídeš sám, alebo ťa musíme zničiť úplne?“

„Vidím svetlo, ale nevkročím tam.“

Spisovateľ mávol na Martina, ktorý vyslal silný lúč svetla smerom na tieň. Ten v momente stretu so svetlom zmizol a následne podobral Martina zospodu.

Pískajúci zvuk Martinovi spôsobil bolesť, no dopad na zem ho tiež nepotešil. Pani Balogová vošla do haly a tieň do nej vrazil. Cúvla k stene.

„Mám nové telo,“ jej úsmev bol nepekný, protéza jej padala.

„Nie, pani Balogová!“ Spisovateľ sa k nej rozbehol.

„Čo sa deje? Prečo to tak bolí?“

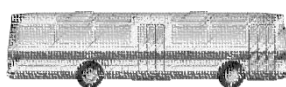
Zastal, hľadel na ovládanú pani, ktorá si chytila srdce. Pozrela na Spisovateľa.

„Ja som sa sem zamkol, NIE!“ pískľavý hlas utíchol a ženin úsmev bol na chvíľu úprimný.

„Mala som dobrý život, viete,“ nohy ju prestali držať, Spisovateľ ju len tak tak zachytil. Opatrne ju položil na zem a hľadel na jej prázdny pohľad. Odstúpil. Pretrel si tvár. Pozrel na Martina ležiaceho na zemi.

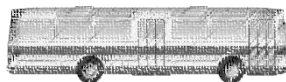
„Nuž,“ sadol si k nemu do tureckého sedu, „ako sa cítiš?“

„Zlomený.“
„To sa spraví.“
„Myslím, že mám zlomené rebro,“ ukázal ukazovákom na Spisovateľa, ktorý nadvihol obočie.
„To prežiješ, ale čo to temno v tebe? Hmn?“
„Ak neprestaneš vtipkovať, tak ťa uškrtnú.“
„Akoby si ty nevtipkoval.“
„Dobre, myslíš, že je tu v okolí nemocnica?“
„Určite,“ pozrel na Mat’a, ktorý si držal rukou bok, „mrzí ma tá pani.“
„Zachránila nás, myslím.“
„Myslíš, že jeho temný duch už pominul?“
„Povedal, že sa tam zamkol nie?“
„Takže buď bude v mŕtvom tele, alebo ho jej duša vezme do svetla. Aspoň toľko si ja myslím.“
„Dúfam, že sa to nikdy nedozviem.“
„Fakt?“
„Hej. Nechcem poznať koniec.“
„Fakt by si mohol prestať používať to slovo.“
„Hej?“ Spisovateľ pozrel na Denisa, ktorý si držal hlavu v dlaniach, „budeme potrebovať sanitku.“
„Ja že ukradneme autobus.“
„Už bolo autobusov až až.“

„Takže hovoríte, že je preč?“ Denis pozeral z okna nemocničnej izby.
„Áno,“ Spisovateľ sedel na stoličke otočenej opierkou tak, aby si o ňu mohol oprieť ruky.
„Ale stále som ich zabil ja.“
„Nie, zabil ich váš brat.“

„Ale umreli mojimi rukami.“
„Neovládal ste ich. Nemôžete za to, neboli ste pri vedomí.“
„Ale, ale...“
„Psst, potrebujete čas a najskôr vás pošlú na terapiu, ale hlavne sa upokojte. Dobre?“
Denis len prikývol a pozrel na Spisovateľa, „škoda tej mikiny.“
Spisovateľ si prezrel svoju mikinu, ufúľanú a potrhanú. Mykol ramenami.
„Je to len vec, skôr, či neskôr by sa jej niečo podobné stalo, ako sa poznám.
Odpočívajte, idem skontrolovať kamoša.“
„Ďakujem, opatrujte sa.“

Spisovateľ opustil miestnosť a vošiel k sediacemu Martinovi do izby.
„Tak ako?“
„Cítim sa jak kráľ, obviazali ma a vraj to mám len nalomené. Nemal by som mať silné nárazy a chcu si ma tu deň dva nechať.“
„Fajn tak si vezmi svoje saky paky a ideme.“
„Hovorím, že ma tú chcu ešte aspoň jeden deň.“
„Však ja som rozumel. Zober si veci a ideme.“
Martin rozhodil rukami a hľadel na Spisovateľa, ktorý vyzrel z okna a potom späť na Martina.
„No čo je?“
„Ako vážne?“
„Nenávidím nemocnice,“ Spisovateľ pristúpil k dverám, „poviem to inak. Ak nejdeš teraz ostávaš tu.“
„A kam chceš ísť?“
„Do Prievidze,“ zdvihol nad seba roztvorenú obálku, „zjavne tam mám rande.“
„Takže kvôli tvojmu rande mám ujsť z nemocnice?“
„Alebo tu ostaň a počkaj kým si ťa odvezie polícia.“
„Čo?“

„Pozri z okna,“ kývol na okno. Martin vstal, zat' al zuby a pozrel na policajné auto, z ktorého vystúpili dvaja uniformovaní príslušníci.

„Sakra!“ Pobral svoje oblečenie a v nemocničnej róbe vyrazil k dverám.

„Vážne chceš utekať v tomto?“

„Mám čas sa obliekať?“

„Pravda,“ Spisovateľ otvoril dvere dokorán a Martin vybehol na chodbu. Nikde nikoho.

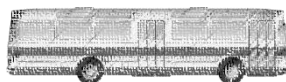
„Vieš, kde je východ?“

Zdrapil ho za vlasy a potiahol smerom k schodisku.

„Predpokladám, že tam, kde oni práve vstupujú do budovy,“ zišli na medziposchodie k oknu, ktoré Spisovateľ prudko otvoril, „dúfam, že už si liezol po bleskozvode.“

„Nikdy som to neobľuboval.“

„Nebud' tintítka a lez,“ Spisovateľ pomaly klesal po stene dole, pridr'žajúc sa bleskozvodu. Martin uchopil bleskozvod a nasledoval svojho únoscu.

„Takže? Takto bude teraz vyzerat' môj život?“ rýchlo kráčali po uliciach.

„Budeš musieť utekať. Prijat' to,“ trhol ním do strany za značkou ukazujúcou na železničnú stanicu.

„A pozerat' sa ako si robíš dobre s dákou babou?“

„Nie, idem ju zachrániť. Je čas zachrániť Amandu. Dúfam, že mi s tým pomôžeš.“

„Čo iné môžem robiť so svojím životom, ako zachraňovat' baby, ktoré nepoznám?“

„Netuším,“ prebehli cez železničnú stanicu ku koľajisku, kde ich čakal motorový vozeň. Spisovateľ ho odomkol a počkal, kým Martin nastúpi dnu. Pozrel na názov stanice a zabuchol za sebou dvere.

„Nedáva to zmysel.“

„Čudujem sa, že si si ešte nezvykol,“ Martin si vyložil nohy na stolík, „a d'ík, že si ma nenechal fízlom.“

„Bolo to ťažké rozhodnutie, nenechať ťa tam.“

„A čo ti nedáva zmysel?“

Si maličká osoba, v porovnaní s tým, čo robil Denis posadnutý jeho bratom. A polícia po tebe ide. Po ňom vôbec. Nikdy na môj príbeh nereagujú. Všetci ho vidia, ale ako náhle sa otočia, nevedia o ňom nič. Neriešia to. Teba riešia. Si jediná reálna časť tohto zmätku.“

„Reálna časť,“ zdvihol do vzduchu ruky, z ktorých mu vyleteli iskry, „prídem ti reálny?“

„Pravda, už si v tom namočený až po uši.“

„To skôr v tom temne, vieme sa toho dáko zbaviť?“

Spisovateľ cúvol s tým ako krútil hlavou.

„Nie. Alebo aspoň nepoznám spôsob. Si ako každá osoba. Si akoby posolstvo ľudstva, že v každom je aj biele aj čierne svetlo. Je v tebe oboje. Nie len jedno. Si správny. Máš rovnováhu.“

„A nebojíš sa, že mi jedného dňa prepne?“

„Dám ťa utradiť,“ Spisovateľ mykol ramenami.

„Vyzerám snáď ako pes?“

„Popravde...“

„Prosím ťa, ani nepokračuj. Vôbec nepokračuj túto vetu.“

„Chcel som povedať, že teraz vyzeráš ako odvážny hrdina. Čakal som, že budeš len tintútka, ale zatiaľ si prežil všetko.“

„Je to celkom.... počkaj, to bol kompliment?“

„Už to nezopakujem, oddýchni si, dobre?“

„Kam to ideme?“

„Prievidza. Ideme na ples.“

„Ty máš dáky oblek?“

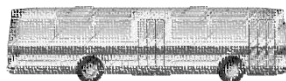
„No,“ Spisovateľ si prezrel svoju mikinu, „dobre, že hovoríš,“ otvoril šatník a vzal do ruky svoje bordové sako.

„Takže nepôjdeš za ňou otrhaný?“

„Pospi si, nech máš rebrá ako tak v pohode.“

Martin pokrútil hlavou a dal si nohy na pohovku. Zatvoril oči a ruky si nechal pri tele, zatiaľ, čo si Spisovateľ natiahol pistáciovú košeľu a na ňu bordové sako.

„Už idem Am. Už idem,“ odbrzdil voz.

Denis Grznár vstúpil do kabíny svojho autobusu, prešiel končekmi prstou po sklenenej skrinke, ktorá chránila miniatúru autobusu. Vzal do ruky fotku, na ktorej bol zvečnený s bratom. Prešiel si rukou cez vlasy, hneď si pretrel oči a vyšiel z autobusu. Položil na schodík vozidla obálku a vydýchol. Zatvoril dvere a odstúpil od neho. Pretrel si oči, zatiaľ čo krútil hlavou.

Zastal na brehu so švajčiarskym nožom v ruke, vytiahol si čepeľ. Priložil si ju ku krku. Zatvoril oči.

KONIEC

špajdy

 Knizky.sk
Zadarmo tisícky kníh

špajdy

Experimentálny literárny seriál **Túlavá**
©2016 Špajdy

Nadväznosti kontroloval ScytheX64

 Knizky.sk
Zadarmo tisícky kníh

Dielo bolo pôvodne uverejnené na eKnizky.sk

Túlavá S03E02 Zhasni.

Napísal: Špajdy

Dramaturgia: ScytheX64

Gramatika: Kajs

Ilustrácie: Špajdy

Publikované na eKnizky.sk v roku 2016

Ďalšie epizódy v tretej sérii:

[S03E00 A&D](#)

[S03E01 Spomienky zosnulých](#)

[S03E03 Stretávka I.](#)

[S03E04 Stretávka II.](#)

Spalding

TÚLAVÁ SO3E02 ZHASNI

